

Chương 2

Lữ hờm sẵn súng và chàng ra dấu cho Sơn để đợi. Chàng muốn bọn cướp biển đến gần hơn nữa trước khi nổ súng. Và chàng muốn diệt bọn chúng, không phải chỉ để bọn cướp thấy ghe chàng có vũ khí và chúng sẽ rút lui để kiếm con mồi khác. Lữ đã nghe nhiều về bọn giặc cướp Thái trước khi chàng sửa soạn chuyển đi. Những người đi trước đã viết thư về kể lại. Những thảm cảnh do bọn giặc này gây ra chàng đã nghe bao nhiêu người nguyên rủa. Lữ đã sửa soạn đầy đủ để phòng trường hợp chuyển ghe chàng gặp cướp. Thâm tâm chàng có lẽ cũng muốn như vậy. Và nếu chàng chỉ dọa để bọn chúng ngại ngùng và quay tàu đi, một chuyến ghe khác sẽ bị bọn chúng bắt gặp. Những người không có gì để tự vệ sẽ gặp thảm cảnh. Lữ thấy mình có thể làm được gì chàng sẽ làm để tránh cho những chuyến vượt biên khác. Và chàng trừ được tên cướp biển nào, dù có nguy hiểm và phải đổi mạng sống của chính mình chàng, chàng cũng bằng lòng.

Lữ đợi cho tên giặc cướp tung dây móc cặp vào ghe chàng trước khi nổ súng. Sơn cũng hiểu ý chàng và hai người cùng bắn. Tên vừa quăng móc bị hạ ngay, một tên khác cùng trúng đạn nằm lả. Những tên kia nằm rạp cả xuống và bắt đầu bắn trả. Tiếng đạn rít lên trao đổi giữa chiếc ghe vượt biên và

chiếc tàu cướp biển. Sơn nhìn bạn, súng của hai người chỉ có hai băng đạn. Bọn cướp biển còn bốn tên với vũ khí chắc chắn nhiều hơn của hai người. Lữ nhìn lại Sơn và gật đầu. Chàng nhếch mép cười. Nụ cười tàn nhẫn, dữ dội. Nụ cười Sơn chỉ thấy trong những lúc nguy hiểm nhất hai người đã trải qua. Trong những trận đánh kinh hoàng của mùa hè đỏ lửa năm đó, và sau này, khi hai người cùng bỏ trốn từ trại cải tạo và bị lòng bắt gặt gao.

Lữ hất đầu ra hiệu cho Sơn bắn để bọc cho chàng. Sơn ria những tràng đạn dài về phía tàu bọn cướp biển. Không tên nào dám ngóc đầu lên. Lữ tháo kíp lựu đạn và đếm đúng 3 giây, chàng nhô người lên khỏi thành chiếc ghe, nhắm hướng chính xác và quăng trái lựu đạn sang đúng giữa lòng tàu.

Thomchan như điên cuồng. Hắn đã đánh hơi thấy điều bất thường trong chuyến đi ăn hàng này. Đêm trước hắn đã thua ván bài quá lớn, ván bài hắn đã tưởng ăn chắc. Vậy mà bị lật ngược và hắn bị lột sạch túi. Bao nhiêu vàng cướp được cả tuần phải trao cho kẻ khác. Đã thế, con nhân tình lại bỏ hắn đi theo ngay tên được bạc. Cả ngày chạy tàu trên biển để lòng ghe vượt biên của người Việt không thấy bóng dáng chiếc nào. Đến khi gặp được

chiếc này lại rơi phải ổ kiến lửa.

Thomchan đã muốn quay lui và bỏ chạy ngay sau loạt đạn đầu tiên từ ghe bên kia. Mặc kệ cho hai tên đàn em vừa bị hạ và thằng Saphang đang lồng lộn. Hắn biết đã gặp thú dữ, chạy thoát thân là hay nhất.

Nhưng hắn không dám ngóc đầu dậy. Đạn phía bên kia bắn quá sát. Hơn nữa, quay tàu ngay lúc này cũng vô ích. Dây móc lười câu đã cắm cứng vào thành ghe bên kia, có xả máy chạy cũng chỉ lòi ghe kia đi theo. Muốn thoát khỏi dây tự hắn đã buộc vào này, Thomchan phải bò lại phía tên bộ hạ quăng dây vừa bị đốn ngã để cắt dây. Thomchan vừa bắt đầu bò thì một tràng đạn bắn xả từ ghe kia làm hắn phải chú ý đầu xuống ngừng bò.

Vừa dứt làn đạn, Thomchan ngừng đầu lên để nhìn. Một vật gì tròn bóng rơi ngay trước mặt hắn. Thomchan nhìn há hốc miệng định kêu nhưng không kịp. Ý nghĩ cuối cùng đến trong đầu hắn trước khi thân xác nổ tung là quả thật hắn đã không chịu theo linh tính để ở nhà không đi ăn hàng ngày hôm nay

Lữ nghe tiếng lựu đạn nổ chát chúa và thổi phào. Chàng chỉ sợ quả lựu đạn duy nhất quá cũ, bị sét và thành quả lựu đạn thối. Mùi khói bay khét lẹt và không

Chương 2

còn một tiếng động. Mặt biển trở lại yên tĩnh. Lữ nằm đợi thêm vài phút. Không một tiếng súng bắn trả lại từ tàu bên kia. Lữ nhô người lên khỏi thành ghe. Chàng ria thêm một loạt đạn cho chắc ăn. Vẫn không có phản ứng gì từ tàu bọn cướp biển. Và Lữ bắt đầu thấy ngọn lửa bốc lên.

Chiếc tàu cướp biển đã bắt đầu cháy. Lữ và Sơn cùng đứng thẳng người. Điều này chứng tỏ trái lựu đạn đã hạ được cả bốn tên còn lại. Sơn chạy lại ôm lấy bạn cười khoái trá. Chàng đứng khựng lại khi Lữ lấy tay gạt ra:

- Khoan ăn mừng! Mình còn việc phải làm!

Lữ chỉ tay về phía máy ghe. Sơn hiểu ngay. Chàng chạy đi lấy kìm và đồ nghề khác rồi nhảy ùm xuống biển bơi lại phía máy tàu bọn cướp biển. Lữ cũng nhảy theo bạn và chàng leo lên tàu. Sáu tên cướp nằm sóng soài, mảnh ghim đầy ngực. Một tên to lớn nhất trong bọn có vẻ đầu đàn nằm chết miệng há hốc. Đôi mắt hằn trợn trừng đầy vẻ uất hận. Lữ cười gằn:

- Chúng mày chết là đáng đời! Giết hại biết bao người Việt chúng tao! Cho chúng mày biết là còn có người trừng phạt tội ác bọn bay!

Chàng giúp Sơn để gỡ chiếc máy đuôi tôm của bọn cướp. Ngọn lửa từ thùng xăng bị lựu đạn nổ bắt cháy càng ngày càng bốc cao. Họ gỡ được máy tàu vừa kịp lúc.

Lữ bơi về ghe trước và quăng dây để Sơn buộc chặt vào máy. Phụ thêm với hai người biết bơi trong đoàn người vượt biên nữa, họ đưa máy tàu lên được ghe.

Chiếc tàu bọn cướp giờ đây đã bị lửa bao phủ gần hết. Lữ tháo dây móc do bọn cướp lúc nãy quăng sang để tránh xa ngọn lửa trên chiếc tàu cháy bùng bùng. Lữ cảm thấy hài lòng với chính mình. Từ lâu lắm chàng mới có lại được cảm giác này. Cảm giác đã hoàn tất xong một công tác. Và thành công.

Chàng đã diệt được bọn cướp biển, tránh cho đoàn người trên ghe chàng tai họa, những chuyến ghe vượt biên sau ít nhất cũng đỡ được rủi ro gặp bọn cướp này. Tuy còn quá nhiều bọn cướp khác nhưng ít nhất cũng đỡ được một bọn. Và chàng có được một chiếc máy tàu mới, mạnh đủ để tiếp tục cuộc hành trình vượt biên.

Lữ tập họp tất cả mọi người trên ghe. Phần lớn còn khoảng hốt sau trận nổ súng vừa qua, nhưng ai cũng cảm thấy may mắn. Mọi người nhìn Lữ và Sơn như những cứu tinh. Lữ cất tiếng:

- Chúng ta diệt được bọn cướp và lấy được máy tàu để chạy tiếp là Trời còn thương chúng ta. Nhưng xin bà con hiểu cho. Khi đến được trại tỵ nạn, xin nhớ là chúng ta chưa bao giờ gặp bọn cướp

biển này và không hề có chuyện gì xảy ra. Xin tất cả mọi người đừng hờ miêng gì với một ai, cho đến khi tất cả chúng ta được sang được một nước thứ ba. Tôi sẽ giữ súng để tiếp tục đề phòng cho đến khi đến được gần đảo, lúc đó chúng tôi sẽ vất xuống biển. Xin bà con nhớ dùm.

Lữ biết chắc sẽ không ai dám hờ môi về chuyện diệt bọn cướp biển này. Nhưng chàng vẫn phải phòng trước. Chàng sẽ không thể sang Mỹ được nếu vụ này đến tai nhà cầm quyền trên đảo. Những tên cướp biển này trên nguyên tắc cũng như chính phủ Thái vẫn cho chúng chỉ là những người đánh cá và không hề có cướp biển ở vịnh Thái Lan. Mọi người trên chiếc ghe vượt biên đều hiểu cá, nhưng Lữ đã nhìn vào mắt từng người. Chàng biết khi họ nhìn vào ánh mắt chàng, mỗi người sẽ biết điều chàng nói là điều họ phải làm. Và sẽ không ai dám hờ môi!